

Quina és la història que t'ha dut a exposar les fotos?

Fa 3 anys vaig saber d'una convocatòria per presentar treballs fotogràfics per una mostra anomenada Joves Fotògrafs de les Comarques Gironines, organitzada per la Diputació de Girona. Vaig presentar un reportatge fotogràfic sobre els locutoris de Salt. Me la van acceptar però em van dir que havia d'entrar a la llista d'espera. L'any passat, quan quasi ja no hi pensava, em van trucar per muntar l'exposició. Després d'aquell temps, però, vaig proposar de canviar de reportatge.

Què vas proposar?

Havia començat un reportatge sobre la vida del dia a dia de la meua àvia, que viu a Llambilles. Però a mesura que vaig fer les primeres fotos vaig veure que retratant-la a ella era també retratar la casa i vaig canviar l'enfocament perquè vaig descobrir que hi havia més coses al darrere. No retrataria el dia a dia de la meua àvia sinó la casa i ella, la relació amb els objectes. Em vaig adonar que no sabia veure l'àvia fora d'aquest entorn. Fer aquelles fotos va ser recuperar coses antigues del passat que viuen en el present. Era recuperar una forma de vida que tard o d'hora s'acabarà.

Tenim una xerrada interessant sobre com coses tant bàsiques com les parets d'una casa poden arribar a absorbir tant la vida de les perso-

nes que hi viuen fins a gairebé impregnar-se de la seva ànima. Una de les fotos de l'exposició mostra, per exemple, una paret, amb ràdio, retalls de diari, un calendari de pagès, un cable d'electricitat, unes notes... Si un arqueòleg trobés aquestes restes, quantes coses sabria de la persona que les va penjar!

D'on et ve, Elisabet, aquesta afecció per fer fotos?

De petita no vaig tenir gaire contacte amb la fotografia. El pas el vaig fer acabada la carrera de Periodisme. Tot ve de quan treballava a la Fundació Vicenç Ferrer. Triant fotos de l'arxiu fotogràfic m'hi vaig fixar i em va agradar. Llavors em vaig decidir a fer un curs de 2 anys a l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya. De totes maneres, jo ja des de petita deia

que de gran volia ser reportera del National Geographic. Volia ser corresponent i viatjar. Tenia ganes de conèixer les coses a les quals no hi tindria accés d'una altra manera. M'interessa el fotoperiodisme i sobretot el retrat social, la gent.

Quins altres treballs has fet?

He fet reportatges diversos, com el dels locutoris de Salt, que va sortir publicat en el Diari de Girona,

sobre els treballadors romanesos que vénen a treballar aquí, sobre un viatge a l'Índia que vaig fer en tren i sobre altres viatges. També vaig guanyar un premi de al Fundació Sergi per una col·lecció de fotos de caire social.

Costa molt però, viure de les fotos...

Sempre m'hauria agradat viure d'això i si m'hi puc dedicar seré molt feliç. Per l'experiència meua i de gent que conec, o dediques tots els teus esforços o millor que ho deixis estar. Requereix un gran esforç de presentar-te a agències, editorials... d'aquí i d'allà per

intentar vendre les teves fotografies. Conec gent que s'hi ha lliurat tant que ha arribat a viure només per la foto i no el treguis d'aquí. Ara mateix em plantejo la fotografia com a un complement i de vegades he pogut combinar-m'ho amb el periodisme.

Encetem una altra interessant conversa sobre si val la pena entrar en aquest món tant inestable i que requereix tanta energia i esforços com és el de la fotografia. Pot arribar aquesta lluita i aquesta intent de professionalització a convertir en rutina una de les teves passions? Pot arribar aquesta dinàmica a fer avorrir la teua afecció? O, per contra, si una cosa t'agrada i en vols viure, hi has de posar tots els teus esforços tot i que acabis fent feines que no s'adiguin exactament al que tu vols? Renunciar-hi és deixar escapar l'oportunitat? Tots ens hem fet preguntes d'aquest estil en un moment o altre de la vida laboral. És l'etern dilema entre el seny i la rauxa, tocar de peus a terra o llençar-se a la piscina. No hi ha receptes màgiques i cadascú afronta les circumstàncies de la vida de la seva manera.

El món del periodisme però, tampoc no és fàcil...

No, el món del periodisme no és fàcil i està bastant mal pagat.

Quin tipus de periodisme t'agrada?

Personalment trobo la feina de redacció avorrida. M'agrada el moviment i el dinamisme però alhora m'agrada tenir temps per preparar-me les coses. Ara mateix col·laboro amb la revista Gavarres, bàsicament fent fotografies. Amb el temps d'anar treballant a diferents llocs he creat xarxa i la gent em coneix una mica i això afavoreix que pugui anar trobant feines variades. En el fons és el que m'agrada, miro d'evitar la monotonia.

Últimament t'has decantat

cap al món de la comunicació corporativa...

Sí. Ja fa uns anys vaig treballar per la Fundació Vicenç Ferrer, que lluita contra la pobresa a l'Índia. Portava la comunicació interna i hi feia feines ben variades, com notes de premsa, portar l'agenda d'en Vicenç Ferrer, organitzava actes, feia de suport durant els viatges... També he fet altres feines de comunicació d'empresa però ho he anat deixant perquè no em motiva parlar de coses que ni em van ni em vénen, parlar de com de bé va una empresa o dels beneficis que té, dels números... Si no en gaudeixo, més val no continuar treballant. M'interessa l'aspecte social de les coses i parlar de coses per les quals m'hi sento implicada.

Ara precisament treballes en una feina d'aquestes que t'agraden. Explica'ns-la

Sí, ja fa un any que treballo per l'Associació Lectura fàcil. Hi vaig entrar puntualment per ajudar-los a organitzar les activitats i conferències a la Fira del llibre de Frankfurt i ara en porto la comunicació.

A què us dediqueu?

Som una associació que defensa que tothom ha de tenir accés a la lectura. La nostra feina és conscienciar i assessorar les editorials perquè editin llibres adaptats per a persones que tinguin problemes de lectura, sigui perquè tenen problemes de dislexia, problemes amb la vista... Una altra vessant és treballar perquè els documents oficials siguin el màxim d'entenedors possibles. Hi ha estats que ens porten molt avantatge ja que fa anys que a Suècia, el govern segueix aquests criteris.

Aquesta feina no és d'aquelles que la gent del carrer identifica com a feines periodístiques però en canvi és a on treballen molts periodistes...

El periodisme és comunicació i aquesta comunicació la pots transmetre a través d'una fotografia de

paraules, textos... Tot i això, la gent identifica aquesta professió amb ser presentador de televisió o ràdio o treballar en un diari. De vegades he conegut gent a qui quan els he dit que era periodista m'han mirat amb curiositat i emoció però quan han vist que no treballava en cap d'aquests llocs, se'ls ha passat de cop la curiositat!

Com et plantejes el futur laboral?

Aquest és un món tant obert i canviant que mai no es pot descartar res perquè no se el que vindrà. Puc dir però que en aquests anys he treballat a molts llocs i he anat creant xarxa, la gent em coneix i puc anar fent diferents feines. En el fons és el que m'agrada i ho prefereixo abans que la monotonia.

Per cert, si voleu veure l'exposició fotogràfica de l'Elisabet, podeu veure-la a Llambilles durant el mes de juny. La inauguració de l'exposició serà el divendres 6 de juny a les 8 del vespre a l'estació del carrilet i restarà oberta fins al dia 22.

